

[1] "V deň študentstva 17. novembra 1989, v deň uctenia pamiatky smrti Jana Palacha, ktorý sa pred dvadsiatimi rokmi na protest sovietskej okupácie upálil"

» NEPRAVDA

Deň študentstva sa oslavuje na pripomienku študenta Jana Opletala, ktorý bol smrteľne zranený nacistami 28. októbra 1939. Jeho pohreb v Prahe sa premenil na veľkú demonštráciu proti nemeckej okupácii, v dôsledku čoho boli 17. novembra 1939 uzavreté všetky české univerzity a internáty.

Zdroj: napríklad PASÁK, Tomáš. 17. listopad 1939 a Univerzita Karlova. Praha: Karolinum, 1997, alebo ľubovoľná učebnica dejepisu.

[2] "Na stretnutí ministra vnútra Kincla s generálnym tajomníkom ÚV KSČ Jakešom bolo dojednané, že napriek určitým protisocialistickým náladám prejavujúcim sa u skupinky študentov, nesmie dôjsť k zásahu bezpečnostných zložiek."

» NEÚPLNÁ PRAVDA

Politické vedenie síce vydalo pokyn, že k zásahu bezpečnostných zložiek nesmie dôjsť, ale iné mocenské zložky vydali pokyn, že bezpečnostné zložky musia zabrániť demonštrantom prístup do centra Prahy, najmä na Václavské námestie. Citát zo Záverečnej správy vyšetrovacej komisie Federálneho zhromaždenia: "Federální ministr vnitra Ing. Kincel, takto zainteresovaný na jejím průběhu, jedná s M. Jakešem a Ing. Štěpánem ještě během samotného pátku 17. 11. 1989, kdy údajně dochází ke shodnému stanovisku, totiž že navzdory připravené akci bezpečnostních složek k zásahu z politických důvodů nesmí dojít. Tentýž požadavek vznáší i předseda federální vlády L. Adamec. Výsledkem těchto jednání je z odborně bezpečnostního hlediska rozporný, protichůdný a nesmyslný rozkaz zabránit manifestantům přístupu do centra Prahy, ale nepoužít při tom pořádkových prostředků, tedy nezasahovat."

Zdroj: http://www.psp.cz/eknih/1990fs/tisky/t1236_08.htm

[3] "Na národnej triede ich zastavil policajný kordón, kde sa asi 2000 študentov dostalo do izolácie medzi dva oddiely zásahových jednotiek. Manifestujúci študenti sa napriek napätej situácii správali pokojne, nejavili žiadne známky agresivity. Študentky na znak pokory rozdávali príslušníkom bezpečnosti kvety, mnohí prestrašene plakali a prosili aby ich pustili. Okolo pol deviatej boli študenti zatlačení smerom k postranným uličkám, bolo použité vodné delo a veľa študentov bolo surovo zbitých. Po deviatej bola manifestácia rozohnaná. Nezávislá lekárska komisia neskôr zistila, že bolo zranených 568 ľudí. Študenti umeleckých škôl sa rozprchli do pražských divadiel, kde získali podporu hercov. Začalo sa uvažovať o štrajku v divadlách a na Vysokých školách."

» PRAVDA

Zdroj: na českej Wikipédii je priebeh demonštrácie podrobne popísaný aj s odkazmi na zdroje jednotlivých tvrdení.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Sametov%C3%A1_revoluce#P%C3%A1tek_17._listopadu

[4] "Rozšírila sa falošná správa o smrti študenta Martina Šmída, ktorú ihneď v ten večer odvysielalo aj rádio Slobodná Európa."

» PRAVDA

Nepodarilo sa dokázať, či niekto pripravil zásah na Národní třídě ako spúšťač prevratu. Pravdepodobnosť takejto domnienky však nemožno poprieť. Po zásahu bezpečnostných zložiek zostal ležať na zemi príslušník ŠtB Zifčák, ktorý bol infiltrovaný v študentskom hnutí. Oficiálna Závěrečná zpráva vyšetřovací komise Federálního shromáždění pro objasnění událostí 17. listopadu 1989 konštatovala, že: [...] nebola prokázána jediná skutečnost, která by svědčila o tom, že by některá skupina ve straně [...] podnikla jakýkoliv konkrétní krok vedoucí ke změně společenského vývoje. http://www.psp.cz/eknih/1990fs/tisky/t1236_02.htm

Niektorí členovia tejto komisie z niektorých svedeckých výpovedí usúdili, že tvrdý zásah proti demonštrantom mal viesť k diskreditácii a následnému odstráneniu konzervatívneho vedenia KSČ na čele s Milošom Jakešom. (Měchýř, Jan: Velký převrat či snad revoluce sametová? Praha, 1999, s. 26–27).

[5] "10.decembra 1989 vymenoval prezident ČSSR Gustáv Husák novú „vládu národného porozumenia“ a vzápätí abdikoval. 29. decembra bol komunistickým parlamentom zvolený za prezidenta Václav Havel a v júni 1990 sa konali prvé slobodné voľby, v ktorých zvíťazilo Občianske fórum s 51% hlasov. KSČ získala 13%."

» PRAVDA

Všetky uvedené údaje sú v súlade s realitou.

[6] "V rokoch 1969–1970 bolo približne 1000 funkcionárov KSČ formou vylúčenia z KSČ prevedených do tzv. zálohy, čo znamená na použitie v takých situáciách, aká vznikla po založení Charty 77, po 17.novembri 1989 a pre ďalšie situácie, ktoré boli projektované ako varianty."

» NEOVERITEĽNÉ TVRDENIE

Autor textu neuvádza žiadne zdroje, z ktorých uvedenú informáciu získal. Tzv. previerkové komisie na základe "Poučenia z krízového vývoja" po invázii vojsk Varšavskej zmluvy v auguste 1968 skutočne vylúčili z KSČ tisíce členov, je však vysoko nepravdepodobné, že by niekto naplánoval ich "použitie" o 20 rokov neskôr, zvlášť keď mnohí z takto vylúčených komunistov trpeli perzekúciami aj s ich rodinami.

[7] "Okamžite dostávali politický azyl, zamestnanie v exponovaných inštitúciách hostiteľských štátov alebo profesúry. Títo ľudia organizovali v zahraničí malé lobbystické nátlakové skupiny, ktoré si postupne vytvárali kontakty na medzinárodné organizácie a vlády štátov, zakladali nakladateľstvá a vydavateľstvá, nadácie, organizovali zbierky finančných prostriedkov."

» PRAVDA

Značná časť ľudí, ktorá z politických dôvodov odišla do exilu v zahraničí, sa angažovala proti totalitnému režimu v Československu, a vo svojej činnosti bola podporovaná západnými štátmi. Vyplývalo to z logiky studenej vojny.

[8] "Finančné prostriedky na činnosť Charty 77 pochádzali z medzinárodného PEN-klubu, ktorý financovala CIA, Rotary-klubu, Jewish Agency, Guggenheimovej nadácie v USA, B'rith, Masarykovej nadácie pri Masarykovom múzeu v Izraeli a pod."

» ZMES SELEKTÍVNE VYBRANÝCH PRAVDIVÝCH A NEOVERITEĽNÝCH INFORMÁCIÍ

Nadácia Charty 77 zverejnila zoznam svojich darcov, a na nich Guggenheimova nadácia, B'nai B'rith ani Masarykove múzeum v Izraeli nefigurujú. Autor sa cielene zamierava na židovské organizácie a naopak sa vôbec nezmieňuje o veľmi dôležitej osobe Karla Schwarzenberga, významného a preukázateľného mecenáša Charty 77. Zo súčasného pohľadu je zvláštne, že autor textu vôbec nezmieňuje jedného z kľúčových donátorov Charty 77, amerického finančníka maďarsko-židovského pôvodu Georga Sorosa.

Zdroj: KANTOR, Lukáš. Dolejšího "Analýza 17. listopadu..." jako příklad teorie spiknutí. Praha, 2010 [cit. 2018-09-24]. Diplomová práce. Univerzita Karlova. Vedoucí práce Jan Bureš.

<https://is.cuni.cz/webapps/zzp/detail/82568/>

[9] "Napriek tomu, že vydavateľská činnosť Charty bola v duchu vtedajších platných zákonov protizákonná (minimálne podľa § 112 – Trestného zákona: poškodzovanie záujmov republiky v cudzine), nikto nikdy proti vydavateľom nezakročil."

» NEPRAVDA

Signatári Charty 77 čelili celému spektru perzekúcií: defamácia, vyhodenie z práce, ich deťom bolo odopierané štúdium na školách, prišli o vodičské preukazy, boli nútení k emigrácii alebo im bolo odoberané občianstvo, niektorí boli zadržávaní štátnou políciou, bitú, mučení, súdení a väznení. V niekoľkých prípadoch im boli vyvlastňované nehnuteľnosti. Zaobchádzanie s chartistami a ostatnými kritikmi režimu viedlo k vytvoreniu VONS – Výboru na obranu nespravodlivo stíhaných. V roku 1979 bolo odsúdených 6 predstaviteľov tejto skupiny vrátane V. Havla za rozvracanie republiky na 3 až 5 rokov odňatia slobody. Prvý hovorca Charty 77 Jan Patočka zomrel 13. marca 1977 po osemhodinovom intenzívnom výsluchu.

Zdroj: PEŇÁŠ, Jiří. Věčná sláva ztroskotanců a zaprodanců. Týden. 2007, čís. 1.

V osemdesiatych rokoch sa komunistický režim už nechcel dopúšťať takých násilností, ako po prevzatí moci v rokoch päťdesiatych, najmä vzhľadom na medzinárodný tlak.

[10] "Túto riadilo približne 70 až 85 ľudí a pozostávala z príslušníkov niekoľkých rodín navzájom spätých rodinnými, príbuzenskými a finančnými vzťahmi. Boli to predovšetkým rodiny Havlovcov, Dienstbierovcov, Šabatovcov, Němcovcov, Paloušovcov, Marvanovcov, Hromádkovcov, Rumlovcov, Šternovcov atď."

» PRAVDA

Zdroj: zoznam signatárov Charty 77 vrátane ich naskenovaných podpisov.

<http://www.libpro.cz/cs/archiv/charta77/podpisy>

Vzhľadom na perzekúcie totalitného režimu bol počet disidentov nevelký, a vznikali medzi nimi veľmi intenzívne putá. Tento jav je však popísaný v každej totalitnej spoločnosti – občania si v obrane pred ňou vytvárajú "paralelnú polis", a v krízových situáciách sa obracajú najmä na členov svojej rodiny a najbližších priateľov. Svoju rolu zohrávala aj informačná izolovanosť vtedajšieho disentu – najmä v prvej vlne signatárov tvorili ľudia z hlavného mesta až 90% z celkového počtu 242 podpísaných.

Zdroj: Keane, John: Václav Havel: politická tragédia v šesti dejstvách. Praha, 1999, str. 186

[11] "Túto skupinu občanov Československa schválili na toto aktuálne poslanie orgány ZSSR a USA prostredníctvom ŠTB, KGB, CIA a MOSADu."

» NEOVERITEĽNÉ TVRDENIE

Autor textu neuvádza žiadne zdroje, z ktorých uvedenú informáciu získal. Takáto rozsiahla konšpirácia, naviac medzi súperiacimi veľmocami z čias studenej vojny, a týkajúca sa relatívne bezvýznamného Československa, je však extrémne nepravdepodobná.

[12] "Riadenie Charty 77 prebiehalo veľmi komplikovaným spôsobom, ktorý dovoľoval kontrolu zo strany USA, pričom hlavnú riadiacu funkciu vykonávali osoby z bázy KGB. Hlavnou kontaktnou osobnosťou bol od roku 1987 poverený vedúci 13. oddelenia ÚV KSČ Rudolf Hegenbart, ktorý bol priamo zaangażovaný na príprave prevratu od augusta 1988 až po jeho vykonanie 17.11.1989."

» NEOVERITEĽNÉ TVRDENIA

Sovietske tajné služby svoje databázy osôb nikdy nezverejnili, a neurobila to ani nástupnícka Ruská federácia. Autor neuvádza, kto mal poveriť Rudolfa Hegenbarta funkciou kontaktnej osoby. Samotný Rudolf Hegenbart popiera, že by pripravoval nejaký prevrat. Na autora "Analýzy" Miroslava Dolejšiho podal Rudolf Hegenbart trestné oznámenie.

Zdroj: <http://www.hegenbart.cz/2019/10/podivna-analyza-pana-dolejsiho-k-17-listopadu/#more-1324>

[13] "...prevažne neupozornení študenti vpochodovali do vopred pripravenej pasce. Dva hodiny pred príchodom sprievodu na Národnú triedu bola zastavená premávka električiek v oboch smeroch a Národná trieda bola v tom čase úplne vyprataná (ľudoprázdna). Pohotovostné oddiely ZNB boli v pohotovosti na Mikulandskej a na Konyktskej ulici už tri hodiny pred príchodom sprievodu. Asi jednu hodinu pred príchodom boli uzamknuté všetky domové brány všetkých domov od Perštýna až k Národnému divadlu."

» ZMES PRAVDIVÝCH INFORMÁCIÍ S NEOVERITEĽNÝMI A NEPRAVDEPODOBNÝMI TVRDENIAMÍ

Prevádzka električiek bola zastavená kvôli ohlásenej demonštrácii. Vypratať dlhú pražskú ulicu, na ktorej bývajú ľudia, aby bola "ľudoprázdna", bolo nemožné. Väčšina domových brán bola počas demonštrácie uzamknutá, avšak neexistujú svedkovia, ktorí by tvrdili, že uzamykanie brán organizovala polícia. Navyše, počas mlátenia demonštrantov príslušníkmi bezpečnosti sa časti študentov podarilo skryť v chodbách okolitých domov.

Zdroj: David Hartmann: 17. Listopad 1989 minutu po minutě II. Český rozhlas, https://www.rozhlas.cz/17listopad/listopad/_zprava/642574

[14] "V popoludňajších hodinách v piatok 17. novembra 1989 opustilo Prahu celé vedenie Charty 77, vrátane rodín. V Prahe zostali iba Uhl, Benda, Němcová. V tom čase existovalo nebezpečenstvo ich pozatýkania v prípade, žeby sa Hegenbartovi nepodarilo okamžite paralyzovať akcie a rozhodnutia väčšiny vedúcich ÚV KSČ a FMV, ktorí do charakteru operácie neboli zasvätení."

» NEPRESNÉ ÚDAJE

Výzvy na opustenie Prahy občas Štátna bezpečnosť smerovala k vybraným disidentom, keď sa blížilo nejaké dôležité výročie. Václav Havel bol už niekoľko dní pred 17. novembrom mimo Prahy. Petr Uhl skutočne v Prahe zostal, avšak na pozvanie britského veľvyslanectva, na rozlúčkovú večeru pracovníka ambasády. Niektorí poprední chartisti sa priamo zúčastnili študentskej demonštrácie: Ladislav Lis, Zdeněk Jičínský a Alexandr Vondra, hovorca Charty 77.

Zdroj: Správa Komisie Federálneho zhromaždenia Československej republiky zameranej na vyšetrenie udalostí 17. novembra 1989.

http://www.psp.cz/eknih/1990fs/tisky/t1236_01.htm

Rudolf Hegenbart skutočne pomohol zabrániť použitiu sily v nasledujúcich dňoch, ale napríklad neprišiel ani na rokovanie Ústredného výboru KSČ, ktorý mal rozhodnúť o nasadení ľudových milícií v Prahe, a o odvolaní ľudových milícií rozhodol ako ich vrchný veliteľ samotný Miloš Jakeš.

Zdroj: Vaněk/Urbášek: Vítězové? Poražení? Praha, 2005, II. diel, str. 212-213, 136.

[15] "Vtedy a v priebehu nedele sa podarilo Hegenbartovi definitívne odstrániť nebezpečenstvo zákroku Ľudových milícií, ktoré Jakeš, ako najvyšší predstaviteľ ÚV KSČ, mobilizoval. Hrozil ozbrojený konflikt, pretože Ľudové milície mali v tom čase 150.000 plne vyzbrojených a bojovne naladených členov – prevažne tvrdých komunistov."

» NEPRAVDA

Rudolf Hegenbart skutočne pomohol zabrániť použitiu sily v nasledujúcich dňoch, ale napríklad neprišiel ani na rokovanie Ústredného výboru KSČ, ktorý mal rozhodnúť o nasadení Ľudových milícií v Prahe, a o odvolaní Ľudových milícií rozhodol ako ich vrchný veliteľ samotný Miloš Jakeš.

Zdroj: Vaněk/Urbášek: Vítězové? Poražení? Praha, 2005, II. diel, str. 212-213, 136.

[16] "Manifestáciu a neskôr aj organizovanie študentstva riadili výlučne deti prominentných rodičov. 86% týchto študentov malo rodičov vo vysokých funkciách v KSČ, FMV, v diplomatických službách, v kategórii generálnych riaditeľov, vysokoškolských profesorov atď."

» NEPRAVDA

Český odborník Lukáš Kantor tvrdenie o komunistickom zázemí študentských vodcov spoľahlivo vyvrátil. Naopak, medzi študentskými vodcami boli nadpriemerne zastúpené deti disidentov a aj tí zo študentov, ktorí boli členmi oficiálneho Socialistického zväzu mládeže, mali pomerne rozsiahle styky s disidentmi či dokonca exulantmi. Kantor analyzuje rodinný pôvod 18 študentských vodcov a zisťuje, že prakticky všetci mali styky s disidentmi alebo ľuďmi prenasledovanými komunistickým režimom, a neboli medzi nimi žiadne deti vysokých funkcionárov KSČ, FMV, diplomatov, generálnych riaditeľov a podobne.

Zdroj: KANTOR, Lukáš. Dolejšího "Analýza 17. listopadu..." jako příklad teorie spiknutí. Praha, 2010 [cit. 2018-09-24]. Diplomová práce. Univerzita Karlova. Vedoucí práce Jan Bureš.

<https://is.cuni.cz/webapps/zzp/detail/82568/>

[17] "Konceptia OF bola dohodnutá asi pol roka pred prevratom a schválil ju sám Hegenbart."

» NEOVERITEĽNÁ INFORMÁCIA

Autor neuvádza zdroj tejto informácie, samotný Rudolf Hegenbart niečo takéto popiera a na autora takýchto tvrdení Miroslava Dolejšího podal žalobu. Súd bol odročený, kým nebudú známe výsledky vyšetrovacej komisie Federálneho zhromaždenia, a keďže sa nedostavili žiadni svedkovia, Hegenbart žalobu stiahol.

Zdroj: <http://www.hegenbart.cz/2012/01/analyza-pana-dolejsiho-bomba/>

[18] "Vedením OF boli poverení výhradne kmeňoví členovia Charty 77."

» SPORNÉ TVRDENIE

V najvyšších štruktúrach OF skutočne prevažovali disidenti, ktorí dlhodobo pôsobili najmä v Charte 77, ale v najvyšších funkciách sa objavovali aj ľudia, ktorí nepatrili ani medzi "kmeňových" členov Charty, ani medzi signatárov, napríklad Ivan Fišera alebo prvý (a posledný) predseda OF Václav Klaus.

Zdroje: Osoby vo vedení OF

https://cs.wikipedia.org/wiki/Ob%C4%8Dansk%C3%A9_f%C3%B3rum

Zoznam signatárov Charty 77: <https://charta77.wordpress.com/>

[19] "Rôznymi kauzami a aférami boli postupne zdiskreditované KDÚ, Československá strana socialistická, Republikánska strana, Lidová strana a ďalšie."

» PRAVDA

Všetky uvedené politické strany strácali voličov v dôsledku rôznych káuz. To bol však aj osud samotného Občanského fóra. V dôsledku 40 rokov práce komunistickej tajnej polície existovalo na väčšinu aktívnych alebo aspoň potenciálne aktívnych občanov Československa veľké množstvo materiálov, častokrát kompromitačného charakteru. Zvlášť disidenti boli zo strany ŠtB podrobne "rozpracovaní", a tieto materiály boli po Novembri 1989 častokrát účelovo a selektívne využívané na kompromitáciu politických oponentov (kauzy Bartončík, Budaj). Z dostupných prameňov však vyplýva, že nešlo o nejaký riadený a vopred plánovaný proces – so zväzkami ŠtB manipulovalo mnoho ľudí z viacerých záujmových skupín.

Zdroj: napr. Žáček, Pavel: "Sachergate": první lustrační aféra. Zborník Paměť a dějiny, 2007/01.

Dostupné online: <https://www.ustrcr.cz/data/pdf/pamet-dejiny/0701-50-81.pdf>

[20] "V polovici roku 1988 bolo o príprave politického prevratu v Československu informovaných 12 ľudí z najvyššieho orgánu KSČ. V októbri 1989 sa tento počet zväčšil na približne 90 ľudí, z ktorých väčšina nebola priamo členmi aparátu ÚV KSČ. Úplná väčšina členov KSČ bola prevratom a stratou svojej moci prekvapená a označovala postup svojho vedenia za zradu."

» NEOVERITEĽNÉ ÚDAJE

Autor neuvádza, odkiaľ pochádzajú presné čísla o počtoch "zasvätených" ľudí a v iných prameňoch sa takýto údaj nevyskytuje.

[21] "...marca 1990, keď bola dojednaná nepostihnuteľnosť zákonom číslo 15/90 z 23.1.1990, ktorý zaručoval KSČ verejnú právnu ochranu, garantovanú novou vládou."

» NEPRESNE INTERPRETOVANÝ FAKT

Zákon č. 15/1990 v § 9 vymenúva Komunistickú stranu Československa v zozname "politických strán už vzniknutých", teda strán, na ktoré sa nevzťahujú povinnosti novovznikajúcich politických strán. Zákon neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by komunistickým funkcionárom zabezpečovali nepostihnuteľnosť. Zo zákona však vyplýva, že KSČ je postavená na roveň ostatným politickým stranám, nie je teda postavená mimo zákon, možno teda hovoriť o verejnej právnej ochrane.

Zdroj: Zákon č. 15/1990 o politických stranách

<https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1990-15>

Po rozpade Československa v roku 1993 boli aj v ČR aj v SR prijaté zákony o protiprávnosti komunistického režimu, ktoré nekriminalizujú samotné členstvo v KSČ, ale označujú obdobie komunistickej vlády za obdobie bezprávia, a do obdobia premlčacích lehôt trestných činov nepočítajú obdobie komunistického režimu.

Zdroj: https://cs.wikisource.org/wiki/Zákon_o_protiprávnosti_komunistického_režimu_a_o_odporu_proti_němu

<https://www.zakonypreludi.sk/zz/1996-125>

[22] "Správa Komisie Federálneho zhromaždenia Československej republiky zamera-nej na vyšetrovanie udalostí 17. novembra 1989 sa stala utajenou a nikdy nebola uve-rejnená."

» NEPRAVDA

Správa nikdy nebola utajená a dostupná je aj v Spoločnej česko-slovenskej digitálnej parlamentnej knižnici: http://www.psp.cz/eknih/1990fs/tisky/t1236_01.htm

[23] "Dôsledky vyšetrovania sa premietli do odsúdenia niekoľkých bezvýznamných policajtov na niekoľkomesačné alebo podmienené tresty, pretože vyšetrovanie bolo zamerané len na násilnosti na Národnej triede a zámerne sa vyhýbalo politickému pozadiu prevratu."

» NEPRESNÉ INFORMÁCIE

Za zásah na Národní třídě bolo stíhaných 28 príslušníkov SNB, 11 z nich bolo odsú-dených. Jeden trest bol nepodmienený – dostal ho policista, ktorý zbil tehotnú ženu. Velitelia zásahu dostali trojročný podmienený trest za zneužitie právomoci verej-ného činiteľa. Vyšetrovanie sa nevyhýbalo politickému pozadiu, nepodarilo sa však doteraz dokázať, že by niekto násilnosť vopred naplánoval ako súčasť prevratu.

Zdroj: Vrchní soud odsoudil důstojníky SNB za zásah v listopadu 89. iDnes.cz [onli-ne]. 22. 2. 2000 [cit. 2009-10-24]. Dostupné online

[24] "Všetky najdôležitejšie materiály týkajúce sa Charty 77 a ďalších prominentov, boli z FMV (Federálne ministerstvo vnútra) odstránené ešte pred 17.11.1989, zvyšok (vyše 15 tisíc osobných zväzkov ŠTB) bol zlikvidovaný v priebehu februára a marca 1990."

» ZMES NEOVERITEĽNÝCH A PRAVDIVÝCH ÚDAJOV

Neexistuje žiadny zdroj, ktorý by dokazoval, že materiály týkajúce sa Charty 77 boli z FMV odstránené ešte pred 17. 11. 1989. Tzv. Lorencove skartácie skutočne prebehli, behom ôsmich dní došlo k zničeniu desiatok ton písomností, podľa názoru niektorých historikov sa však vplyv tejto skartácie preceňuje. Niektoré konkrétne informácie kvôli skartáciám môžu zostať neznáme, avšak ŠtB produkovala veľké množstvo navzájom prepojených dokumentov, vďaka ktorým možno väčšinu zväzkov aspoň čiastočne zrekonštruovať.

Zdroj: Dragoun, Radek: Prosincové pálení svazků StB. Přeceňuje se, tolik škody nepůsobilo, říká badatel. Aktuálně.cz, 23. 12. 2018.

Dostupné online: <https://zpravy.aktualne.cz/domaci/prosincove-paleni-svazku-stb-precenuje-se-tolik-skody-nezpus/r~97f9fa82048e11e9a470ac1f6b220ee8/>

[25] "Zdroje: Noviny Pravda a Smena roky 1988 až 1990"

» NEPRAVDA

V skutočnosti je uvedený text iba zostručenou a poslovenčenou verziou textu Miroslava Dolejšiho "Analýza 17. Listopadu a změn ve východní Evropě v roce 1989" (dostupné napríklad na www.analyza.wz.cz). Ide o asi najprepracovanejšiu konšpiračnú teóriu o revolúcii roku 1989, aká v česko-slovenskom priestore vznikla. Samotný Miroslav Dolejší bol dlhoročným politickým väzňom. Po roku 1989 bol rehabilitovaný a krátke obdobie pracoval na Federálnom ministerstve vnútra. Okrem Analýzy vydal pod pseudonymom aj známy antisemitský pamflet Protokoly sionských mudrcov, kde sa popisujú údajné židovské plány na svetovládu. Vydanie tohto spisu bolo v roku 1990 trestne stíhané ako prejav propagácie fašizmu.

Zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Miroslav_Dolej%C5%A1%C3%AD

Historik Prokop Tomek napísal o Miroslavovi Dolejšim odbornú štúdiu v ktorej dospel k názoru, že Dolejšiho spochybňovanie disidentov okolo Charty 77 a Občanského fora vychádza z jeho osobnej traumy, kedy vo vedení regionálnej pobočky OF po novembri 1989 stretol človeka, ktorý sa podieľal na jeho odsúdení ešte v päťdesiatych rokoch, za umiestnenie britskej vlajčky na stôl počas študentskej akcie.

Zdroj: TOMEK, Prokop. Tragický případ Miroslava Dolejšiho a Eugena Vrby. Soudobé dějiny 2-3/2009 - Ústav pro soudobé dějiny AV ČR